

Kære personale!

Når du kommer i mit hjem, skal du være klar over at det er mit hjem.

Hold af mig som jeg er, du er gæst i mit hjem.

Skabe nogle trygge rammer for mig, jeg bliver så utryg, det værste er sådan set, at jeg ikke altid er klar over, hvad der gør mig utryg.

JEG KAN IKKE HUSKE DET.

Lad mig være gal og sur, det tager jeg ikke skade af, hvis du var i min krop, ville du som jeg skulle afreagere en gang imellem.

Er jeg ked af det, så lad være med at stille dig i døren, og bare glo. Jeg er ikke et dyr.

Kom ind til mig og tal med neddæmpet stemme, vug lidt frem og tilbage, lige som når du står og vugger et lille barn. Det er bevægelser min krop kan huske, det gør at jeg hurtigt falder til ro.

Lad venligst være med at rode, det irriterer og forvirrer mig. Jeg har problemer nok, med at holde styr på mine ting, jeg skal helst kan se dem, or ellers glemmer jeg at jeg har dem. Når du ryder op så vær sød ikke tage mine ting. De ting jeg selv kan beskæftige mig med, og putte dem ind i mine skabe og skuffer. Når mine ting ligger i mine skabe og skuffer er de væk, jeg ved ikke hvad der er i de skabe og skuffer.

JEG KAN IKKE HUSKE DET.

Mit papir skal ligge så jeg ser det, det skal nærmest kalde på mig, så jeg kommer i tanke om at jeg både kan tegne og male.

Mit strikkesøj, hvis du vidste, hvor glad jeg er for at strikke, (jeg skal bare have overskudet) det er så hyggeligt, det er hvor jeg sætter mig i en god stilling, med benene over kors.

(Yes! Her er noget jeg kan uden hjælp, JEG KAN HUSKE DET)

Tiden går jeg er beskæftiget.

Men tager du lige mit strikkesøj væk i skabe og skuffer, fordi du synes, at der er ulækkert, at jeg sidder og strikker med hænderne smurt ind i afføring, OG HVAD SÅ?

Det ermit strikkesøj, det er mit hjem. Men der er noget det gene må, puttes ind i de skabe og skuffer, mine bleer. Jeg ved godt at jeg går med ble, og det glemmer jeg ikke, for det står der lige midt på mit skrivebord, de nærmest skriger ud til mig, "DU GÅR MED BLE!"

Jeg ved godt at jeg er syg, men derfor har man vel lov til at være menneske.

Jeg har mine egne meninger, jeg bryder mig ikke om at du skal bestemme det hele.

Tænk dig! - Hvis jeg kom ind i dit hjem tidligt om morgenen, faktisk inden du var ordenligt vågen, og sagde du skal i bad.

Hvorfor skal jeg bare - , hvad er der blevet af, har du lyst til, og alle de andre gode ord, der gør at man føler at man selv er medbestemmende.

Ord jeg ikke bryder mig om at høre: Nej, stop, hold op, lad være, du må ikke, du skal.

Du skal bare vide, at jo mere du mener, at jeg skal, jo mindre får du mig til.

Jeg ønsker ikke at du fortæller mig, at jeg ikke kan huske, eller der er noget jeg har glemt, JEG VED DET GODT, der er noget jeg ikke behøver at blive mindet om.

Med venlig hilsen

Beboeren